

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Vrchy a soudců JUDr. Pavla Pavlíka a Mgr. Víta Bičáka, v právní věci žalobce **Zdeňka Palici**, narozeného dne 29. července 1959, bytem ve Studenci 9, 384 73 Stachy, zastoupeného Mgr. Vítězslavem Dohnalem, advokátem Advokátní kanceláře Dohnal & Bernard s. r. o., se sídlem v Táboře, Příběnická 1908, proti žalovanému **Jaroslavu Hradskému**, narozenému dne 21. června 1955, bytem ve Vimperku, Pasovská 318/60, zastoupenému Jiřím Hřídelem, advokátem se sídlem v Písku, Fráni Šrámka 136, o určení vlastnického práva k nemovitým věcem, vedené u Okresního soudu v Prachaticích pod sp. zn. 2 C 77/2007, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. listopadu 2014, č. j. 7 Co 480/2010-762, takto:

I. Dovolání žalobce se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů dovolacího řízení.

Stručné odůvodnění (§ 243f odst. 3 o. s. ř.):

V záhlaví citovaným rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále již „odvolací soud“) byl změněn rozsudek Okresního soudu v Prachaticích (dále již „soud prvního stupně“) ze dne 16. října 2009, č. j. 2 C 77/2007-314, tak, že se zamítá žaloba, aby bylo určeno, že žalobce je vlastníkem označených nemovitostí, a dále bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Tomuto rozsudku odvolacího soudu předcházely dva (kasační) rozsudky Nejvyššího soudu České republiky (dále již „Nejvyšší soud“ nebo „dovolací soud“) ze dne 31. října 2012, sp. zn. 30 Cdo 4242/2011 (vytýkajícím odvolacímu soudu v jeho zrušeném rozsudku ze dne 27. června 2011, č. j. 7 Co 480/2010-170, rozporná dílčí skutková zjištění), a dále ze dne 28. května 2013, sp. zn. 30 Cdo 1046/2013 (vytýkajícím odvolacímu soudu v jeho zrušeném rozsudku ze dne 3. října 2012, č. j. 7 Co 480/2010-559, pominutí hodnocení některých v řízení provedených důkazů, jež mohly mít relevanci z hlediska skutkového zjištění a právního posouzení věci).

Odvolací soud v záhlaví uvedeným rozsudkem dospěl na základě provedeného dokazování (ve stručnosti shrnuto) k závěru, že kupní smlouva ze dne 25. května 2002, uzavřená mezi prodávající Růženou Chalupovou a žalobcem jako kupujícím (jejímž předmětem byl prodej předmětných nemovitostí), byla simulovaným právním úkonem, neboť v kupní smlouvě uvedená kupní cena ve výši 430.000,- Kč byla simulována, jelikož ve skutečnosti byla účastníky sjednána kupní cena ve výši 700.000,- Kč. Odvolací soud pak

s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu řešící problematiku simulovaných, resp. disimulovaných právních úkonů po právní stránce věc posoudil tak, že předmětná kupní smlouva je absolutně neplatným právním úkonem ve smyslu § 37 odst. 1 obč. zák., v důsledku čehož shledal podanou žalobu na určení vlastnického práva žalobce k předmětným nemovitostem nedůvodnou; přistoupil proto ke změně rozsudku soudu prvního stupně shora vyloženým způsobem.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal žalobce (dále též „dovolatel“) prostřednictvím svého advokáta včasné dovolání, které však není ve smyslu § 237 o. s. ř. přípustné, jelikož základem dovolací argumentace (vymezení přípustnosti dovolání) je zpochybňování skutkového stavu, z něž při meritorním rozhodování vycházel odvolací soud, a naopak preference skutkové verze případu dovolatelem, který na jejím podkladě a s odkazem na judikaturu pak polemizuje s právním posouzením věci odvolacím soudem. Na základě takové dovolací argumentace ovšem přípustnost dovolání dovést nelze, neboť podle § 241a odst. 1 o. s. ř. může být dovolacím důvodem jen nesprávné právní posouzení věci.

Odvolací soud v daném případě plně respektoval závazný právní názor dovolacího soudu v posledně shora zmíněném kasačním rozhodnutí, a pokud učinil závěr o skutkovém stavu věci, jak jej přehledně a zákonu odpovídajícím způsobem vyložil v odůvodnění písemného vyhotovení svého rozsudku (§ 157 odst. 2 o. s. ř.), pak mu nelze ani vytknout jím učiněné právní posouzení věci ústící v závěr, že předmětná kupní smlouva představuje absolutně neplatný právní úkon ve smyslu § 37 odst. 1 obč. zák. z důvodu simulace kupní ceny účastníky smlouvy, neboť takové právní posouzení (při zjištěných skutkových poměrech věci, které dovolací soud v dovolacím řízení není oprávněn revidovat) zcela souzní s ustálenou judikaturou dovolacího soudu (srov. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 20. května 2008, sp. zn. 30 Cdo 2216/2007, ze dne 16. září 2009, sp. zn. 30 Cdo 833/2008, nebo ze dne 15. 2. 2011, sp. zn. 30 Cdo 4242/2011, které jsou veřejnosti přístupné na webových stránkách Nejvyššího soudu <http://www.nsoud.cz>).

Brojí-li dovolatel v dovolání proti hodnocení skutečností, z nichž při rozhodování vycházel odvolací soud, pak je třeba zdůraznit, že řešení této otázky je pouze a jen věcí soudů v nalézacím řízení. Dovolací soud může hodnocení důkazů, provedené v nalézacím řízení v souladu se zákonem, přezkoumávat jen tehdy, pokud je toto hodnocení v rozporu s pravidly logického myšlení, případně s obecnou zkušeností. Samotná skutečnost, že důkazy bylo možno hodnotit více způsoby, neznamená, že zvolené hodnocení je nesprávné (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. srpna 2005, sp. zn. 22 Cdo 2376/2004).

Nejvyšší soud proto dovolání žalobce podle § 243c odst. 1 věty první o. s. ř. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů dovolacího řízení se neodůvodňuje (§ 243f odst. 3 o. s. ř.).

Proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 22. dubna 2015

JUDr. Pavel V r c h a , v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Helena Lovíšková